

Україні на підставі висновку державної санітарно-епідеміологічної експертизи.

Перевезення побутових піротехнічних виробів територією України має здійснюватись відповідно до вимог Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» [3], Правил перевезення небезпечних вантажів на відповідному виді транспорту (залізничному, морському, річковому, авіаційному) та автомобільним транспортом згідно з вимогами Європейської угоди про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ) [4] та Правил дорожнього руху [5].

Приватні особи мають право перевозити побутові піротехнічні вироби на технічно справному автотранспорті, якщо ці вироби упаковані для роздрібної торгівлі та призначені для їх особистого використання в побуті, на дозвіллі або у спорті, у кількості до 50 кг виробів класу 1.4G та виробів класу 1.4S.

Забораються перевезення побутових піротехнічних виробів II та III класів небезпеки громадським транспортом.

Під час проведення робіт з вантажами, які містять побутові піротехнічні вироби, забороняється використання відкритого вогню, а також куріння [2].

Організаційні заходи щодо забезпечення пожежної безпеки складів, утримання території, будинків та приміщень складів і торговельних закладів, евакуаційних виходів, інженерного обладнання слід здійснювати згідно з вимогами Правил пожежної безпеки в Україні.

Використання побутових піротехнічних виробів для демонстрацій феєрверків професійними піротехніками повинно проводитись відповідно до вимог нормативних актів України, які регулюють професійне використання піротехнічних виробів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Порядку здійснення державного контролю за міжнародними передачами товарів військового призначення : Постанова Кабінету Міністрів України від 20 лист. 2003 р. № 1807 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zako№3.rada.gov.ua>.

2. Про затвердження Тимчасових правил обігу в Україні побутових піротехнічних виробів : наказ МВС України від 23 груд. 2003 р. № 1649 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zako№3.rada.gov.ua>.

3. Про перевезення небезпечних вантажів : Закон України від 06 квіт. 2000 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zako№3.rada.gov.ua>.

4. Європейська Угода про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ) від 30 верес. 1957 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zako№3.rada.gov.ua>.

5. Про Правила дорожнього руху : Постанова Кабінету Міністрів України від 10 жовт. 2001 р. № 1306. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zako№3.rada.gov.ua>.

Концептуальні підходи до реформування органів внутрішніх справ в умовах євроінтеграції

Басс В.О., доцент кафедри адміністративної діяльності НАВС, кандидат юридичних наук

Характерний для радянських часів метод реформування апарату управління шляхом лише його скорочення є не ефективним. Потрібен,

насамперед, системно-функціональний підхід, який надасть змогу влоскналити діяльність правоохоронних органів шляхом оптимізації їх завдань та функцій, структури й чисельності, фінансового, матеріально-технічного, організаційно-правового та кадрового забезпечення.

Для прикладу, до сфери відповідальності міністерств внутрішніх справ переважної більшості європейських країн віднесено забезпечення громадської безпеки і громадського порядку, боротьба зі злочинністю, забезпечення протипожежної безпеки, захист громадян від наслідків надзвичайних подій, контроль за міграційними процесами, охорона державного кордону, а також окремі питання місцевого самоврядування, громадянських свобод та територіальних адміністрацій тощо. Тому розроблення концептуальних засад реформування правоохоронних органів держави повинно враховувати насамперед європейський досвід.

Новітня концепція передбачає повну зміну філософії функціонування Міністерства внутрішніх справ, де перевага віддається керованості та якості.

Проект концепції реформування органів внутрішніх справ передбачає, що кінцевою його метою є поетапне перетворення системи МВС України в правоохоронне відомство європейського зразка.

Виходячи з цього, реалізація державної політики повинна здійснюватися державними службами, які повинні функціонувати у складі системи МВС.

До сфери управління МВС повинні входити: Національна міліція (поліція); Державна міграційна служба; Державна прикордонна служба; Державна служба надзвичайних ситуацій; Національна гвардія.

У системі МВС також повинні функціонувати служба контролю за наркотиками; служба фінансових і економічних розслідувань та підрозділи внутрішньої безпеки, діяльність яких спрямована на формування та реалізацію політики з питань внутрішньої безпеки, а також на охорону й забезпечення особистої безпеки працівників ОВС та членів їх родин.

З метою ефективного використання та управління силами і засобами ОВС, що входять до сфери управління МВС, їх матеріально-технічного, фінансово-економічного, кадрового, наукового, інформаційного, медичного та юридичного забезпечення, забезпечення засобами зв'язку, здійснення зв'язків з громадськістю та міжнародної діяльності, в апараті Міністерства, регіональних підрозділах в областях, місті Києві повинні створюються структурні підрозділи, що здійснюють організаційні, управлінські та забезпечувальні функції. Відповідно такі підрозділи мають бути скорочені в апаратах центральних органів виконавчої влади після їх ліквідації (реорганізації) та включення до системи ОВС.

Національна міліція (поліція) повинна приймати участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері внутрішніх справ, забезпечувати виконання основних правоохоронних функцій Міністерства, виконувати адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, виконавчу та охоронну функції з метою захисту життя, здоров'я, прав і свобод людини й громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, охорони та забезпечення громадської безпеки і правопорядку, виявлення, попередження та розкриття кримінальних правопорушень. Багатопрофільність,

демлітаризація і ефективна децентралізація управління є основними ознаками оновленого Міністерства внутрішніх справ України. Його функції, окрім правоохоронного характеру, повинні включати соціально-сервісний зміст.

До складу Національної міліції (поліції) мають входити підрозділи Укрбюро Інтерполу та Національні контактні пункти по взаємодії з Європолем, які функціонують у відповідних правоохоронних органах усіх держав-членів або партнерів цих організацій.

Поняття корупції та її прояви через призму адміністративного корупційного правопорушення

Дрозд О.Ю., доцент кафедри адміністративної діяльності НАВС, кандидат юридичних наук

Корупційні явища охопили повністю всі сфери життя, а це завдає шкоди розвитку демократії в Україні, перетворюючи на відсталу з архаїчними пережитками державу позбавлену і натяку на справедливе громадянське суспільство з прозорим державним механізмом влади. За останніми даними Індексу сприйняття корупції у світі за показником поширеності корупції в державному секторі Україна зі 175 країн посіла 144 місце, розділивши його з Центрально-Африканською Республікою, Камеруном, Іраном, Нігерією, Папуа – Новою Гвінеєю, що промовисто свідчить про місце, яке Україні відвела світова спільнота. Тому важливо сьогодні розробити послідовний план дій щодо протидії та боротьбі з корупційними правопорушеннями. Для подолання корупції в Україні необхідно здійснити послідовні організаційно-планові заходи, які базуються на методології системного підходу.

Зважаючи на останні зміни в законодавчій сфері, починаючи із Закону України «Про боротьбу з корупцією» 1995 року, а потім Закону України «Про засади запобігання та протидії корупції в Україні» (далі – Закон) від 7 квітня 2011 року [1], відзначимо, що поступова трансформація стала основою для введення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), що послужило поштовхом до створення Глави 13 – А «Адміністративні корупційні правопорушення» [2].

Дана проблематика в ракурсі сучасних подій повинна бути проаналізована з метою удосконалення механізму протидії та запобігання корупційним правопорушенням, а також належного процесуально оформлення рішень та притягнення до адміністративної відповідальності.

Найбільш повне та перше офіційне визначення корупції міститься в документах Генеральної Асамблеї ООН : корупція – це «виконання посадовою особою яких-небудь дій або бездіяльність в сфері його посадових обов'язків за винагороду в будь-якій формі в інтересах того, хто дає таку винагороду, як з порушенням посадових інструкцій, так і без їх порушення» [3].

Великий тлумачний словник сучасної української мови подає кілька визначень поняття «корупція», а саме:

корупція – це діяльність осіб, уповноважених на виконання функцій держави, спрямована на протиправне використання наданих їм